



# Lisa Kleybas

NEZKROTNÁ TOUHA



*Lisa Kleypas*

NEZKROTNÁ  
TOUHA

2012



Copyright © 2001 by Lisa Kleypas  
Translation © 2002 by Michaela Trubačiková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu SUDDENLY YOU,  
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2001,  
přeložila Michaela Trubačiková  
Odpovědná redaktorka: Jana Šafaříková  
Korektura: Martina Školníková  
Technický redaktor: Martin Pěch  
Sazba: ≃ Dušan Žárský  
Obálka: Radek Urbíš  
Vydání druhé, v elektronické podobě první  
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,  
v srpnu 2012

**ISBN 978-80-7303-809-0**

Mému bratru Kiovi

za všechnu jeho lásku, podporu a pochopení.

Díky, že jsi byl nablízku vždycky, když jsem Tě potřebovala.

Je pro mne štěstím, že mám takového bratra.

L. K.





# Prolog

LONDÝN  
*listopad roku 1836*

„Jací muži se vám líbí, slečno Briarsová? Chtěla byste světlolasého, nebo bruneta? Menšího, nebo vysokého? Měl by to být Angličan, či snad cizinec?“ Madam k jednání přistoupila s překvapivou věcností, jako by domlouvala menu na slavnostní večeři, a vůbec ji nevyvádělo z míry, že prodává ženě muže na jednu noc.

Při jejích otázkách Amanda v rozpacích svésila hlavu a tváře jí jen hořely. Napadlo ji, jestli se stejně cítí muž, když poprvé vkročí do nevěstince. Naštěstí je zdejší podnik mnohem diskrétnější a vkusněji zařízený, než si představovala. Žádné pohoršující kresby nebo kýčovitě rytiny na stěnách, a dokonce nikde nablízku nezahlédla zákazníka či prostitutku. Nevěstinec paní Bradshawové byl docela hezký, stěny byly potaženy mechově zeleným damaškem a soukromý salon pohodlně zařízen nábytkem ve stylu Hepplewhite. Vedle empírové pohovky se zlaceným ornamentem stál elegantní mramorový stolec.

Gemma Bradshawová se natáhla po útlé tužce zlaté barvy a po zápisníku odloženém na kraji stolku. Zahleděla se na Amandu a vyčkávala.

„Nemám žádný oblíbený typ,“ prohlásila Amanda rozhodně, přestože musela bojovat s pocitem ponížení. „Svěřím se vašemu úsudku. Prostě mi někoho pošlete na moje narozeniny, ode dneška za týden.“

Zdálo se, že její požadavek paní Bradshawovou z nějakého důvodu pobavil. „Chcete si dát dárek...? To je skvělý nápad!“ Upřeně zírala na Amandu a v hranaté tváři jí pohrával úsměv. Madam nebyla žádná krasavice, vlastně se ani nedalo říct, že je hezká, ale měla hladkou pleť, bohaté rusé vlasy a vysokou postavu bujných tvarů. „Slečno Briarsová, smím vědět, jestli jste ještě panna?“

„A k čemu to potřebujete vědět?“ otázala se Amanda ostražitě.

Červená linka na místě dokonale vytrhaného obočí paní Bradshawové se pobaveně vyklenula. „Když jste se svěřila mému úsudku, slečno Briarsová, potřebuji pár informací, abych získala představu o vašem postavení. Žena jako vy do mého podniku zavítá jen vzácně.“

„Tak dobře.“ Amanda se zhluboka nadechla a poháněna čímsi, co nemělo daleko k zoufalství, odhodila zdravý rozum, na který byla vždycky tak pyšná, a vychrlila ze sebe: „Jsem svobodná, paní Bradshawová. A za týden mi bude třicet. Ano, jsem pořád ještě p... panna,“ vykoktala a odhodlaně pokračovala: „To ovšem neznamená, že jí musím zůstat napořád. Přišla jsem k vám, protože jsem slyšela, že klientům splníte každé přání. Jistě vás překvapilo, když se tu objevila žena v mém postavení...“

„Ale, drahoušku,“ přerušila ji madam s tichým smíchem, „doby, kdy mě dokázalo něco překvapit, jsou už dávno pryč. Myslím, že jsem pochopila váš problém, a pokusím se najít vhodné řešení. Povězte mi..., máte nějaké požadavky ohledně vzhledu a věku? Jaký máte vkus a co se vám na mužích nelíbí?“

„Dala bych přednost mladému milenci, ale ne mladšímu, než jsem já. Rozhodně nechci moc starého. Nemusí to být žádný krasavec. Stačí, když bude pohledný. A čistý,“ dodala Amanda důrazně. „Na čistotě trvám.“

Tužka vydávala škrábavý zvuk, jak madam horlivě zapisovala do svého notýsku. „To by neměl být problém,“ prohlásila a v hezkých tmavých očích se jí šibalsky zablýsklo.



„A také vyžaduji diskrétnost,“ požádala ji Amanda rozhodně. „Kdyby se dostalo na veřejnost, co jsem udělala...“

„Má milá,“ skočila jí do řeči paní Bradshawová a pohodlně se uvelebila na pohovce, „co myslíte, že by se stalo s mou živností, kdybych nechránila soukromí svých klientů? Možná vás uklidní, když vám řeknu, že mí zaměstnanci poskytují služby významným poslancům parlamentu, a to nemluvím o lordech a dámách z nejvyšší společnosti. Vaše tajemství bude u mě v bezpečí, slečno Briarsová.“

„Děkuji vám,“ odpověděla Amanda a pocítila současně úlevu i strach. Přepadlo ji strašlivé podezření, že se dopustila nejosudnější chyby ve svém životě.



# 1

Na prahu Amandina domu se objevil muž a ona na první pohled poznala, proč se živí jako prostitut. Od chvíle, kdy ho vtáhla dovnitř tak rychle, jako by ukřývala uprchlého trestance, na ni beze slova jen ohromeně zíral. Z toho usoudila, že mu chybí mozkové závity, aby se mohl věnovat náročnějšímu povolání. Ona ho však najala na úkol, k němuž moc rozumu nepotřeboval.

„Rychle,“ zašeptala vystrašeně, chytila ho za svalnatou paži, odstrčila ho ode dveří a prudce je zavřela. „Viděl vás někdo přicházet? Nenapadlo mě, že se zčistajasna objevíte za dveřmi. To vás ve vašem povolání nenaučili diskrétnosti?“

„V mém... povolání?“ opakoval po ní pobaveně.

Když byl konečně bezpečně uvnitř a skryt před zraky veřejnosti, Amanda se na něho pozorně zahleděla. Tvářil se nechápavě. Zřejmě opravdu moc rozumu nepobral. Přesto byl nápadně hezký. Dalo by se říct krasavec, pokud se může tento termín pro osobu mužského pohlaví vůbec užít. Měl vysokou štíhlou postavu a jeho široká ramena zcela vyplnila dveřní rám. Amanda si všimla dokonale vyholené tváře, výrazného rovného nosu a smyslných úst. Hlavu zdobily nakrátko zastřižené husté černé kadeře.

Měl nádherně modré oči. Jejich odstín nedokázala Amanda k ničemu přirovnat. Snad jen k barvě směsi, kterou po celé dny vařil místní drogist, když vyráběl inkoust z kořenů indigovníku a z modré skalice. Výsledná barva byla tak temně modrá,

až přecházela do fialkové. A přece nebyl výraz jeho očí tak andělský, jak by se dalo podle barvy očekávat. Měl ostrý, pronikavý pohled a Amandu napadlo, že asi v životě viděl hodně ošklivého a poznal i jeho odvrácenou stranu, která jí byla cizí.

Amanda pochopila, proč jsou ženy ochotné platit za jeho společnost. Představa, že tento mužný zjev s nádhernýma očima je ochoten splnit každé její přání, v ní vyvolala zvláštní pocit. A vzrušila ji. Styděla se za svou reakci, za mrazení v těle i za ruměnc, který jí vstoupil do tváří. Smířila se s postavením ctihodné neprovdané slečny..., dokonce si namlouvala, že jí život bez manžela dává větší svobodu. Jenže neposlušné tělo nechtělo pochopit, že ženu v jejím věku by už měla nechat tělesná touha na pokoji. Žena v jednadvaceti je podle běžných měřítek na vdavky stará, takže ve třiceti je už úplně odepsaná. Nejlepší léta má za sebou a není pro nikoho žádoucí. Všichni v ní prostě vidí starou pannu. Kdyby se tak sama dokázala smířit s osudem!

Amanda pohlédla muži do jeho úchvatně modrých očí. „Budu k vám upřímná, pane... Ne, neříkejte mi své jméno. Zdržíte se tak krátkou dobu, že je ani nemusím znát. Víte, přemýšlela jsem o svém zbrklém nápadu a vlastně... No prostě jsem si to rozmyslela. Neberte to prosím jako urážku. Nemá to nic společného s vámi osobně nebo s vaším vzhledem. A to potvrdím i vaší šéfce paní Bradshawové. Jste hezký muž, přišel jste přesně ve sjednanou dobu a určitě jste výborný ve... ehm, v tom, co děláte. Jednoduše jsem udělala chybu. Člověk je tvor chybující a já nejsem žádná výjimka. Občas se mi stává, že se zmýlím v úsudku...“

„Počkejte.“ Zvedl velké ruce v obranném gestu a upřeně pohlédl do její zardělé tváře. „Přestaňte mluvit.“

V dospělosti se jí nikdo dosud neodvážil říct, aby mlčela. V první chvíli ji zaskočil natolik, že oněměla. Ale za okamžik už musela bojovat s přílivem slov, která se jí drala na rty, a hrozilo nebezpečí, že vybuchne. Cizinec založil paže na svalnaté hrudi, opřel se o dveře a upřeně na ni zíral. V paprscích

světla lampy osvětlující nevelkou vstupní halu Amandina světlového londýnského domu mu řasy vrhaly stíny na tváře s výraznými lícními kostmi.

Amanda nemohla upřít paní Bradshawové dobrý vkus. Muž, jehož jí poslala, byl dokonale upravený a jeho zevnějšek budil dojem zámožného člověka. Měl na sobě módní oblek tradičního střihu, skládající se z černého kabátu a tmavě šedých kalhot, pod nimiž vykukovaly pečlivě nablýskané černé boty. Naškrobený límec bílé košile zářil proti jeho snědé pokožce jako čerstvě padlý sníh a jednoduchý uzел na šedé hedvábné kravatě perfektně seděl. Až doposud hýčkala Amanda ideál světlovlasého, drobného muže s bledou pletí. Od této chvíle ovšem změnila názor. Žádný plavý Apollo se nevyrovná statnému, tmavovlasému krasavci, který ji tak upřeně pozoruje.

„Jste slečna Amanda Briarsová,“ pronesl tázavě, jako by potřeboval, aby mu potvrdila svou totožnost. „Spisovatelka.“

„Ano, píšu romány,“ odpověděla se strojenou trpělivostí. „A vy jste ten pán, co mi ho poslala paní Bradshawová, že?“

„Vypadá to tak,“ souhlasil jaksi nejistě.

„Pak přijměte mou omluvu, pane... Ne, nechci znát vaše jméno. Jak jsem řekla, zmýlila jsem se, a proto musíte odejít. Samozřejmě vám za vaši službu zaplatím, i když už o ni nemám zájem. Je to moje chyba. Povězte mi, jaká je vaše obvyklá sazba, a můžeme se hned vyrovnat.“

Stále na ni upřeně hleděl, ale výraz jeho tváře se náhle změnil. Zmatek vystřídal úžas a po chvíli mu v očích dábelsky zablýsklo, jako by se začal dobře bavit. Amandu přepadly rozpaky.

„Řekněte mi, o jaké služby jste měla zájem,“ vyzval ji mírným tónem a odlepil se ode dveří. Přiblížil se těsně k ní a jeho mohutná postava se nad ní výhrůžně tyčila. „Obávám se, že jsme s paní Bradshawovou neprobrali podrobnosti.“

„Hm, no, šlo jen o to základní.“ S každou další vteřinou se Amandiny rozpaky prohlubovaly. Cítila, jak rudne a jak jí srdce prudce buší. „Obvyklý postup.“ Vtom se otočila ke stolku

z leštěného dřeva ve tvaru podkovy, na němž ležel připravený svazek librových bankovek.

„Mám ve zvyku platit své dluhy. Pro nic za nic jsem obtěžovala vás i paní Bradshawovou, proto bych vás ráda odškodnila...“ Stáhlo se jí hrdlo, protože ucítila, že jí stiskl paži. Je přece nemyslitelné, aby se muž jen tak dotkl dámy! Ještě méně myslitelné ovšem je, že by si dáma najala prostitutu. Jenže právě to ona provedla! Cítila se bídne a v duchu se zapřísáhla, že raději zemře, než by ještě někdy udělala podobnou hloupost.

Pod jeho dotykem strnula a zůstala stát na místě jako solný sloup. Náhle se za ní ozval jeho hlas. „Nestojím o peníze.“ V hlubokém hlase zazníval pobavený tón. „Nevezmu nic za služby, které jste nepřijala.“

„Děkuji vám.“ Zafala pěsti, až jí klouby na rukou zbělely. „To je od vás laskavé. Zaplatím vám alespoň drožku. Nepůjdete přece domů pěšky.“

„Ale já ještě neodcházím.“

Amanda se lekla. S vyděšenou tváří se k němu obrátila. Co tím myslel, že ještě neodchází? Bude muset jít, ať se mu to líbí, nebo ne! Spěšně zvážila své možnosti. Zjistila, že jich bohužel moc nemá. Dala služebnictvu volno. Nepomůže jí komorník, kuchař ani služebná. Stejně tak nemůže zavolat strážníka. Takový krok by vzbudil nežádoucí pozornost. O tu nestála, protože by mohla poškodit její kariéru. A psaní pro ni bylo jediným zdrojem obživy. Pohled jí padl na deštník s držadlem z dubového dřeva, odložený v porcelánovém stojanu u dveří. Nenápadně se pohnula tím směrem.

„To se mě tím chystáte praštit?“ zeptal se nezvaný host zdvořilým tónem.

„Pokud to bude nutné.“

Pobaveně si odfrkl, zvedl jí bradu a přinutil ji, aby mu pohlédla do očí.

„Pane,“ bránila se rozčileně. „Nevadí vám, že...“

„Jmenuju se Jack.“ Na rtech mu pohrával lehký úsměv. „Nezdržím se dlouho, ale nejdřív si promluvíme. Chtěl bych vám položit pár otázek.“

Netrpělivě si povzdechla. „Pane Jacku, těší mě váš zájem, ale...“

„Jack je mé křestní jméno.“

„Tak dobře..., Jacku.“ Zamračila se. „Uvítala bych, kdybyste okamžitě zmizel!“

Vešel dál do haly s takovou přirozeností, jako by ho právě pozvala na čaj. Amanda byla nucena poopravit svůj názor ohledně jeho chabého intelektu. Jakmile se vzpamatoval z překvapení, že ho tak překotně vtáhla dovnitř, jeho duchapřítomnost viditelně rostla.

Cizinec si zkoumavým pohledem prohlížel zařízení domu a jeho zrak klouzal po klasickém nábytku v béžovo-modrém salonu a zastavil se u mahagonového toaletního stolku se zrcadlem ve zdobném rámu v zadní části vstupní haly. Jestli pátrá po rafinovaných ozdobách nebo viditelných známkách bohatství, bude zklamán, pomyslela si Amanda. Měla ráda praktické věci, a proto dala přednost funkčnímu nábytku před zdobným stylem. Když si kupovala židli, musela být velká a pohodlná. Jestliže vybírala stůl, pak zvolila dostatečně pevný, aby unesl velkou lampu a stoh knih. Nepotrpěla si na zlačené a vyřezávané ozdoby, a vůbec na všechny tehdy módní klikyháky.

Když se její host zastavil ve dveřích do salonu, chladně ho vyzvala: „Zdá se, že neberete ohled na mé přání a uděláte, co se vám zlíbí. Tak běžte dál a posaďte se. Co vám mohu nabídnout? Třeba sklenku vína?“

Ačkoli z jejího pozvání zazníval sarkastický výsměch, s úsměvem přijal. „Rád, pokud si dáte se mnou.“

Záblesk bílých zubů a nečekaně oslnivý úsměv ji zaskočil. Polilo ji příjemné teplo, jako by se po studeném zimním dni nořila do teplé koupele. Amanda byla zimomřivá. Vlhké, nevlídné londýnské podnebí jí nesvědčilo, a přestože hojně užívala ohřívadlo nohou, balila se do dek, připravovala si horké koupele a popíjela čaj s brandy, bylo jí téměř neustále zima.

„Asi si vezmu s vámi trochu vína,“ s údivem slyšela sama sebe, jak odpovídá. „Posaďte se prosím, pane... Vlastně

Jacku.“ Vrhla po něm ironický pohled. „Teď, když jste vnikl až do salonu, mohl byste se mi představit celým jménem.“

„Ne,“ odmítl klidně a jeho oči se na ni smály. „Vzhledem k okolnostem se budeme oslovovat křestním jménem... Amando.“

Že si ale dovoluje! Pokynula, aby se posadil, a přistoupila k servírovacímu stolku. Jack zůstal stát, dokud nenalila oběma sklenici červeného vína. Teprve když se svezla na mahagonově hnědou pohovku, usadil se v křesle vedle ní. Záblesky plamenů ohně, plápolajícího v krbu z bílého mramoru, mu tančily v lesklých černých vlasech a po hladkých tvářích, jejichž pokožka měla zlatavý nádech. Vyzařovalo z něho zdraví a mládí. Amandu napadlo, zda není o pár let mladší než ona.

„Mám pronést přípitek?“ otázal se host.

„Je vidět, že po tom toužíte,“ odvětila odměřeně.

Blýskl po ní úsměvem a pozdvihl sklenici. „Na ženu, která vyniká neobyčejnou odvahou, fantazií a krásou.“

Amanda se nenapila. Zakaboněně sledovala, jak její host usrkává víno. Je nestoudné, že se k ní vnutil, odmítl odejít, když ho o to žádala, a teď se jí ke všemu vysmívá!

Amanda k sobě byla upřímná a nic si nenalhávala. Věděla, že není žádná kráska. Při jisté dávce skromnosti jí bylo možné přisoudit nenápadný půvab, ale jenom tehdy, pokud se odhlédlo od dobového ideálu ženské krásy. Měla malou baculatou postavu bujných ženských tvarů. Hnědé vlasy měly nádech do ryšava a neposlušně se točily do kudrn, které nenáviděla a jež se marně pokoušela různými způsoby narovnat. K jejím přednostem patřila hezká pleť bez důlků od neštovic a bez vyrážek a oči, které jí kdysi dokonce jeden dobrosrdečný rodinný přítel pochválil. Měly však mdlou šedou barvu a chyběl jim zelený či modrý odstín, který by je oživil.

Protože si uvědomovala, že nevyniká tělesnou krásou, rozhodla se Amanda kultivovat rozum a představitivost, což se stalo, jak jí neblaze prorokovala matka, posledním krokem do záhuby.

Muži totiž nestáli o chytré manželky. Chtěli hezké ženy, které by je neprokoukly a v ničem by jim neodporovaly. Rozhodně neměli zájem o ženu s nezkrotnou fantazií obírající se za bílého dne sny o románových postavách. Proto obě Amandiny starší a pohlednější sestry zakotvily v manželství, zatímco ona se oddala literatuře.

Její nevítaný host na ni stále upíral pohled svých modrých očí. „Vysvětlete mi, proč si tak hezká žena musí najímat milence.“

Jeho přímost se jí dotkla. A přece... zmocnilo se jí zvláštní pokušení bavit se s mužem bez jakýchkoli společenských zábran.

„Tak především,“ začala Amanda kousavě, „nemusíte mi blahosklonně pochlebovat. K trójské Heleně mám hodně daleko. Víím, že nejsem hezká.“

Znovu se na ni upřeně zadíval. „Ale to se mýlíte,“ namítl tiše.

Amanda rozhodně zavrtěla hlavou. „Zřejmě si myslíte, že jsem hloupá a skočím na vaše lichotky. Nebo máte špatný vkus. Ať tak či onak, nemáte pravdu.“

V koutcích úst mu zaškubal úsměv. „Vy moc nepřejete diskusi, že? To máte na všechno tak pevný názor?“

Kysele se na něho usmála. „Bohužel ano.“

„Proč bohužel? Co je špatné na tom, že jste zásadová?“

„U muže se zásadovost cení. U ženy je to vada.“

„S tím nesouhlasím.“ Usrkl vína, pohodlně se opřel, natáhl před sebe své dlouhé nohy a pozorně ji studoval. Amandě se jeho pozice nelíbila. Nasvědčovala tomu, že se jejich rozhovor protáhne. „Neuhýbejte před mou otázkou, Amando. Povězte mi, proč jste si na dnešní noc najala muže.“ Živý pohled jeho očí ji pobízela ke sdílnosti.

Všimla si, že křečovitě svírá stopku sklenice, a povolila prsty. „Mám dnes narozeniny.“

„Dnes večer?“ Jack se tiše zasmál. „Všechno nejlepší.“

„Děkuji. A teď už prosím odejděte.“



„To ne. Vždyť jsem váš dárek. Budu vám dělat společnost. Přece nechcete být v tak významný den sama. Nechejte mě hádat – že je vám dnes třicet?“

„Jak víte, kolik mi je?“

„Protože ženy ve třiceti mívají divné nápady. Vzpomínám si na jednu známou. Ta o svých třicátých narozeninách potáhla všechna zrcadla černým sukem a držela smutek.“

„Truchlila za ztraceným mládím,“ špitla Amanda a lokla si vína tak zhluboka, až ji začalo pálit na prsou. „Reagovala tak na skutečnost, že vstoupila do středního věku.“

„Omyl. Nejste ve středním věku. Jste zralá. Jako skleníková broskev.“

„Nesmysl,“ zabručela a zlobila se na sebe, že jí jeho prázdné lichotky dělají dobře. Možná to bylo vínem, nebo vědomím, že už se s tím mužem nikdy nesetká, ale najednou měla pocit, že může mluvit naprosto svobodně. „Zralá jsem byla před deseti lety. Teď už jsem jenom zachovalá jako naložené ovoce. A za chvíli ze mě zůstane jen pecka, co ji zahrabou v sadu.“

Jack se rozesmál, odložil sklenici a vstal, aby si svlékl kabát. „Promiňte,“ omlouval se, „ale je tu horko jako v peci. To vždycky tolik topíte?“

Amanda ho ostražitě sledovala. „Venku je vlhko a mně bývá pořád zima. Většinou mívám na sobě i doma čepec a pléd.“

„Uměl bych vás zahřát jinak.“ Bez toho, že by ji požádal o dovolení, se posadil vedle ní. Amanda se tiskla do rohu pohovky a její klid byl tentam.

Vyděsila ji statná mužská postava, kterou měla na dosah, a už samotný fakt, že sedí vedle muže a ten nemá na sobě víc než košili, ji značně rozrušil. Vdechovala jeho dráždivou vůni, cítila příjemný pach mužského těla, závan mýdla z jeho prádla a výrazné aroma drahé kolínské. Netušila, jak krásně může muž vonět. Její švagři takové aroma neměli. Na rozdíl od chlapíka po jejím boku byli oba seriózní a nezáživní. Jeden byl profesor na významné škole a druhý byl bohatý obchodník, povýšený dokonce do rytířského stavu.

„Kolik je vám let?“ zeptala se Amanda nečekaně a svráстила obočí.

Než Jack odpověděl, na zlomek vteřiny zaváhal. „Jedenatřicet. Nejste nějak moc posedlá čísla?“

Na svůj věk vypadá mladě, uvažovala Amanda. Je to ne-spravedlivé. Na rozdíl od žen na mužích někdy nebývá jejich věk znát. „Dnes ano,“ připustila. „Zítřka bude po narozeninách a hodím všechno za hlavu. Nějak se vyrovnám s roky, které mám ještě před sebou. A budu se snažit, abych si je užila.“

Zdálo se, že ho její věčný tón pobavil. „Proboha, ženská! Vždyť vy mluvíte, jako byste stála nad hrobem. Jste svůdná, navíc jste slavná spisovatelka a jste v nejlepších letech.“

„Ale já nejsem svůdná,“ odporovala mu s povzdechem.

Jack položil ruku na opěradlo pohovky. Vypadalo to, že si neuvědomuje, že zabírá téměř celou její šířku a že se Amanda krčí v rohu. Přejel ji pohledem, který ji zneklidnil. „Máte krásnou pleť, nádherně tvarovaná ústa...“

„Ale moc velká,“ skočila mu do řeči.

Zadíval se jí na ústa. Když znovu promluvil, hlas mu zněl chraptivěji než před chvílí. „K tomu, nač myslím, máte ústa dokonale uzpůsobená.“

„A jsem tlustá,“ dodala Amanda, odhodlaná vypočíst všechny své vady.

„Máte dokonalé tvary.“ Jeho pohled sjel k jejím nadržům a prohlížel si je tak nestoudně jak nikdo před ním.

„Mám ohyzdně kudrnaté vlasy.“

„Opravdu? Rozpusťte si je, ať se podívám.“

„Cože?“ Jeho drzá výzva ji rozesmála. S takovou troufalostí se ještě nikdy neseťkala.

Rozhlédl se po útulném pokoji a pak do ní znovu zabodl pohled svých čertovsky krásných modrých očí. „Nikdo jiný vás neuvidí,“ pobízela ji škádlivě. „To jste si ještě nikdy nerozpustila vlasy v přítomnosti muže?“

Do ticha salonu jemně praskal oheň v krbu a kromě jejich dechu k nim nedoléhal žádný zvuk. Amandu zachvátil dosud

nepoznaný pocit. Bála se, že provede nějakou hloupost. Srdce jí tlouklo tak divoce, že se jí zmocnila závrať. Váhavě zavrtěla hlavou. Je v domě sama s cizím mužem a vlastně se mu vydala na milost. Poprvé po dlouhé době se ocitla v situaci, která se jí vymkla z rukou. A jen její vlastní vinou.

„To se mě pokoušíte svést?“ zašeptala.

„Nemusíte se mě bát. Nikdy bych se nezmocnil ženy násilím.“

Tomu se dalo snadno uvěřit. Těžko by ho nějaká odmítla.

Tak vzrušující situaci Amanda ještě nikdy nezažila. Její život plynul klidně, a jen postavy v jejích románech dělaly a říkaly věci, kterých by se ona nikdy neodvážila.

Jako by četl její myšlenky, opřel si bradu o zápěstí a s úsměvem ji pozoroval. Pokud ji skutečně chce svést, rozhodně nemá naspěch. „Přesně takovou jsem si vás představoval,“ utrousil. „Četl jsem vaše romány, no vlastně ten poslední. Málokterá žena píše jako vy.“

Amanda se nerada bavila o své práci. Chvála jí působila rozpaky a názory kritiků ji většinou rozladily. Ovšem názor *tohoto* muže ji zajímal. „Nečekala bych, že pro... muž ve vašem oboru, no prostě že gigolo bude číst romány.“

„Musím se něčím bavit ve volném čase,“ sdělil jí klidně. „Nemůžu být pořád jen v posteli. A mimochodem, slovo *gigolo* jste nevyslovila správně.“

Amanda do sebe obrátila zbytek vína a vrhla dychtivý pohled na servírovací stůl s otevřenou lahví.

„Ještě ne,“ zarazil ji Jack, vzal jí sklenici z ruky a odložil ji na malý stůl. Přitom se nad ni naklonil a Amanda před ním ucukla, takže téměř visela přes čalouněné opěradlo pohovky. „Když se opijete, nebudu vás moct svádět,“ zabručel. Ucítila na tváři jeho teplý dech, a ačkoli se jí nedotýkal, cítila váhu mužného těla, které se nad ní sklánělo.

„Vaše ohledy mě překvapují,“ vysoukala ze sebe nejistě.

„Nenechejte se mýlit, nejde o ohledy,“ ujišťoval ji vesele. „Rád ženu dobývám, víte? Kdybyste se opila, byla byste příliš snadná kořist.“

„Vy sprostý náfuko,“ rozčilovala se Amanda. Vtom si všimla jeho rošťáckého pohledu a uvědomila si, že ji provokuje záměrně. Když se od ní odtáhl, pocítila úlevu i zklamání. Na rtech se jí objevil váhavý úsměv. „Líbil se vám můj román?“ zeptala se zvědavě.

„Ano. Nejdřív jsem si myslel, že je to tuctový příběh z lepší společnosti. Ale mile mě překvapilo, jak jste své postavy odhalila. Líbilo se mi, že jste zobrazila lidi z vyšších vrstev, jak podvádějí, zrazují a jednají surově. Zdá se, že vám nic není svaté.“

„Kritici mi často vyčítají nedostatek slušnosti.“

„Protože je zneklidňuje základní téma skryté pod povrchem vašich románů, že normální, slušní lidé jsou v soukromí schopni páchat neuvěřitelné věci.“

„Vy skutečně znáte mou tvorbu,“ podivila se Amanda.

„A byl jsem zvědavý na soukromí slečny Briarsové.“

„Teď jste je poznal. Jsem žena, co si najala k narozeninám gigola.“

Na její smutné konstatování reagoval přidušeným úsměvem. „Ani tak se to slovo nevyslovuje.“ Přejel ji zkoumavým pohledem modrých očí a promluvil změněným tónem. Přestože neměla s muži žádné zkušenosti, Amanda v tom pohledu postřehla čistě erotický nádech. „Když jste mě doposud nevyhnala, tak si konečně rozpustte vlasy.“

Amanda na něho jen mlčky a bez pohnutí zírala, a tak se zeptal: „Máte strach?“

Jistěže se bála. Celý svůj život se strachovala, že přijde takový okamžik..., že bude riskovat odmítnutí nebo výsměch. Nebo ještě hůř, že zažije zklamání a zjistí, že důvěrný vztah s mužem je vulgární a odporný, jak tvrdily obě její sestry. Přesto ji v poslední době pronásledovala ještě strašnější obava: že nikdy nepozná ono mučivé tajemství, skrývající se v intimním vztahu muže a ženy. Proč by zrovna jí mělo být odepřeno? Ve svých románech psala o vášnivé lásce, nezkratné touze a milostné extázi, i když je sama nikdy neprožila. Měla smůlu, že nepotkala muže, který by se do ní zamiloval a vybral si ji za

manželku. Znamená to, že by se měla smířit se svým postavením nežádoucí a nikým nemilované ženy? Život dospělé ženy tvoří dvacet tisíc nocí. Proč by alespoň jedinou nemohla prožít s mužem?

Bezmyšlenkovitě si sáhla do vlasů a začala z nich vytahovat vlásenky. Už šestnáct let nosí stejný účes z bohatých kudrn stočených na temeni do uzlu. Stačilo jen šest vlásenek, aby neposlušné kadeře svinula do ruličky. Ráno jí účes dokonale držel tvar, ale během dne jí obvykle vyklouzlo pár kadeří a lemovalo jí tvář jako aureola.

Jedna vlásenka, druhá, třetí... Vytahovala jednu po druhé a odkládala je do dlaně. Ostré konce ji píchaly. Když vyjmula poslední, uzel se rozpadl a dlouhé kadeře se jí svezly k jednomu rameni.

Jejímu hostu v modrých očích poskakovaly plamínky. Natáhl k ní ruku, ale vtom se zarazil. „Smím?“ otázal se chraplavě.

Žádný muž ji ještě nepožádal o dovolu dotknout se jejích vlasů. „Ano,“ odpověděla po chvíli rozmýšlení a hlas se jí zadrhl. Zavřela oči, ucítila, jak se k ní blíží, a potom strnula, když jí hrábl prsty do vlasů a začal jimi pročesávat její zkroucené kadeře. Jeho silné prsty rozhrnovaly husté prameny, které jí po chvíli zakryly ramena jako závoj.

Ruka se mu svezla k její ruce, uchopil ji, roztáhl jí prsty a ona upustila vlásenky. Palcem jí pohladil drobné červené tečky na dlani, které tam zanechaly ostré hroty vlásenek, a zvedl její dlaň k ústům.

Ucítila na dlani jeho horký dech. „Ruka vám voní po citronech.“

Otevřela oči a vážně na něho pohlédla. „Drhnu si ruce citronovou šťávou, abych odstranila skvrny od inkoustu.“

Její sdělení ho zjevně pobavilo a v jeho spalujícím pohledu zajiskřila veselá světélka. Pustil jí ruku, pohrával si s její kadeří a přitom jí hřbetem ruky přejížděl po rameni. Bylo to tak vzrušující, že tajila dech. „Povězte mi, proč jste si objednala milence od paní Bradshawové, místo abyste svedla nějakého známého?“

„Mám pro to tři důvody,“ odpověděla přiškrčeně, protože jí ještě nepřestal hladit. Do tváří jí vystoupila červeň. „Za prvé jsem se nechtěla vyspat s mužem, se kterým bych se musela dál společensky stýkat. Za druhé muže svádět neumím.“

„To se dá snadno naučit, kočičko.“

„Jaké směšné oslovení,“ bránila se s nejistým úsměvem. „Nechci, abyste mi dával taková hloupá jména.“

„A za třetí,“ připomněl jí výčet jejích důvodů.

„Za třetí se mi žádný z mých známých nelíbí. Některé jsem se pokoušela představit si v podobné situaci, ale žádný by mě nepřitahoval.“

„A jací muži se vám líbí?“

Amanda poskočila, protože jí položil ruku zezadu na šíji. „No, nestojím o krasavce.“

„Proč ne?“

„Protože hezcí muži bývají domýšliví.“

Jackovi její prohlášení vyloudilo na rtech úsměv. „A oškliví jsou podle vás ctnostní?“

„To netvrdím,“ bránila se. „Jenom bych dala přednost muži nenápadného vzhledu.“

„A co povaha?“

„Příjemný, skromný, inteligentní, se smyslem pro humor. Žádný hloupý náfuca.“

„Tak si myslím, kočičko, že váš ideál je zosobněním prostřednosti. Vypadá to, že si něco nalháváte, protože se bojíte přiznat, co opravdu chcete.“

Vykulila na něho oči a podrážděně svažila čelo. „Budte si jistý, že mluvím naprosto upřímně.“

„A to mi chcete říct, že si nepřejete potkat typ muže ze svých románů? Třeba hrdinu toho posledního?“

Amanda si posměšně odfrkla. „Bezzásadového hrubiána, který zničí sám sebe a každého, kdo se k němu přiblíží? Chlapa, co se chová barsky a dobývá ženu jako nějakou kořist a nebere ohled na její přání? Takový člověk u mě není hrdina, pane, a v mé knize měl jen ilustrovat, k jakým koncům takové jednání vede.“ Amanda se rozhorlila a rozhořčeně pokračo-

vala: „A představte si, že si někteří čtenáři stěžovali, že kniha nemá šťastný konec! On si přece žádný šťastný konec nezasloužil!“

„Ale vy jste mu stejně trochu fandila,“ namítl Jack a upřeně na ni pohlédl. „Z vašeho psaní je to poznat.“

Rozpačitě se usmála. „Ve světě fantazie snad možná ano, ale rozhodně ne ve skutečnosti.“

Ruka spočívající na její šíji ji jemně stiskla. „Tady je váš dárek k narozeninám, Amando. Noc plná fantazie.“ Tyčil se nad ní a hlavou a širokými rameny zastínil plameny šlehající v krbu. Potom se k ní sehnul, aby ji políbil.